

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLI.

V Ljubljani, 17. svečana 1888.

List 7.

Don Bosko.

Opis njegovega življenja in delovanja.

Pustite otročiče in nikar njim ne branite k meni priti! (Mat. 19. 14.) Ko bi ravno deset tisoč učencikov imeli v Kristusu, vendar nimate veliko očetov. (I. Kor. 4, 15.)

Don Bosko — kdo ne pozna tega imena? Širna je Evropa naša, in po vsi tej širni zemlji znano je ime: Don Bosko. Komurkoli gori v sercu ogenj kerščanske ljubezni, kdorkoli se zanima za dobrodelne zavode, bodisi da biva v Parizu ali v Rimu, na Dunaju ali v Madridu; gotovo je čul o tako skromnem, ali vendar tako slavnem (če smemo tako reči) Don-Bosku. O njem govori ljudstvo po laških mestih, zanj moli vsak dan iskreno in goreče na tisoče in tisoče otrok in mladenčev, in celo v daljni Ameriki puhté k Bogu gorki vzdih: Bog poverni, Bog poplačaj našemu očetu, Don Bosku!

„Ko bi ravno deset tisoč učencikov imeli v Kristusu, vendar nimate veliko očetov.“ Tako je govoril sv. apostelj Pavel svojim vernikom, in tako bi smel še zdaj govoriti osiročeni in zapuščeni mladini: tem zane-marjenim sirotam je oče Don-Bosko, kakor ne kdo drugi tako. Prav od Boga menda v to poklican, zbira okrog sebe lačne, na duši in na telesu lačne, in potrebne otroke mesta torinskega, daje njim kruha, pa tudi poduka v kerščanski veri. Taki, ki ne poznajo ljubeče matere in ne milega očeta, zaidejo v naročje blagodušnega dobrotnika, ki skerbi za-nje bolje kakor vsak oče, vsaka mati. Njegova ljubezen do revnih otročičev, njegova želja, da bi pomagal v pregrešnem življenju in v slabih tovaršijah utapljajoči se mladini, mu je dala moči, poguma in stanovitosti, da je doveršil delo, pred katerim moramo stermeti. Kar je bil sv. Vincencij Pavljanski ali sv. Frančišek Saleški svojemu času, kar so bili ustanovniki velicnih redov, sv. Ignacij, sv. Benedikt — to je Don Bosko v 19. stoletju.

Tako bi bili smeli pisati še pred kratkim; — ali zdaj ne več!

Ko je verla „Danica“ prinesla žalostno poročilo, da je obolel Don-Bosko, tedaj se je pač marsikdo prestrašil — bali smo se za njegovo življenje, tembolj, ker

je bilo znano, da je bil na stara leta vedno slabotnega zdravja; kakor so v Torinu molili Boskovi gojenci za svojega blagega dobrotnika, tako so tudi prijatelji delu njegovemu serčno želeli, da bi se dobri Bog usmilil svojega služabnika in mu zopet povernil zdravje, ako je njegova sv. volja.

Toda Don-Bosko je — umerl! Kako tužno se je glasila ta vest v „Slovincu,“ in kako bridke so besede, s katerimi naznanja Mih. Rua v Danici smert svojega prijatelja.

Delal je Don-Bosko v vinogradu Gospodovem celi dan — vse dni svojega življenja; zdaj je šel po plačilo. Njemu je lahko govoril večni Sodnik: „lačen sem bil, in si mi dal jesti; žejen sem bil, in in si mi dal piti; nag sem bil, in si me oblekel.....“

Kedar stojimo ob grobu kakega imenitnega moža, tedaj gledamo v njegovem grobu tudi njegovo — življenje.

Če je bil pokojnik človek, ki je imel serce in glavo — serce, ki je ljubilo — glavo, ki je mislila in delala za druge: kako živo nam tedaj stopijo pred oči vsa dela in čini, ktere je doveršil; vse dobrote, ktere nam je skazal; vse blage lastnosti njegove, s katerimi se nam je prikupil. Ni čuda potem, akoravno na grobu taci mož, s solzami v očéh opisujemo njihovo življenje.

O Don-Bosku pisala je „Danica“ pogostokrat. Omenjala je mnogih novosti iz njegovih zavodov in pri-našala dogodbe iz njegovega življenja.

Pa če dandanes otožno premišljujemo, da so Don-Boska položili v hladni grob, kako bi se ga ne spominjali vnovič in zopet ne pisali o tako važnem, spomina vrednem možu, od kterege se lahko tolikanj učimo!

Podati hočemo v naslednjem obširneje čertice iz Don-Boskovega življenja in delovanja. Posnete bodo po knjigi: „Don-Bosco“ — von dr. Karl d. Espiney,“ in potem po časopisih „Kath. Schulzeitung, 1887“ in „Vrhbosni,“ ki je lansko leto priobčila jako prijeten sostavek o tem predmetu.

Kdo utegne ugovarjati, da se je o Don-Bosku vže veliko pisalo po Danici. *)

*) Mnogo bralcev — vzlasti čč. gg. naročniki „Vrhbosne,“ pozna vže življenje Don-Boskovo; ali gotovo jih še veliko, katerim je njegovo delovanje neznano. (Dop.)

Res je to! Ali bili so le posamezni oddelki, celotne slike njegove „Danica“ ni podala. Če pomislimo, da pišejo drugi narodi cele knjige o Bosku, ki je neka posebnost v našem stoletju, zakaj bi ne smeli Slovenci kaj več izvedeti o njegovem življenju. Vsikdar beremo radi povest, v katero se vpletajo kakor cvetice dobri in koristni nauki, in v kateri gledamo ljudi, ki nas zavoljo svojih lepih lastnosti, tako rekoč, na - se vlečejo; ali vendar vemo, da je vse to večinoma izmišljeno. Ako pa imamo pred seboj životopis nenavadnega, vzglednega človeka, smo prepričani, da je vse to, kar beremo, gola resnica. Kakor se nam vtisne v spomin lepa, krasno risana slika, ravno tako se nam podoba tacega moža ohlani v spominu kakor živ izgled, katerega skoraj moramo posnemati.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Občni zbor katoliške družbe za Kranjsko je bil 8. svečana zvečer v društvenih prostorih, katerega se je vdeležilo prav veliko družbenikov.

Predsednik milostgsp. prošt dr. Anton Jarc pozdravi zbrane, in poroča potem o stanju in delovanju te družbe; posnamemo naj le nekatere reči. Katoliška družba je letos nastopila 20. leto svojega obstanka.

O koncu prošlega leta štela je družba 674 udov; — med temi v Ljubljani bivajočih 422, zunaj Ljubljane pa 252 udov.

V teku leta jih je pomerilo 15, in sicer ljubljanskih družbenikov 11, zunanji pa 4. Med umerlimi je bilo 5 duhovnov, in sicer: umirovlj. mestni župnik in bivši ravnatelj avstrijskega hospica v Jeruzalemu, gosp. Frančišek Hrovat, — dekan Martin Šlibar in gg. župniki: Anton Zorc, Gabriel Weis in Janez Volčič.

Neduhovni umerli so gg.: Fr. Drašler, eden od začetka kat. družbe vpisanih udov, Anton Jerina, Fr. Jerala, Anton Marn in Ignacij Šarabon; nadalje: baronica Evelina Lazarinova, Marija Jalenova, Ivana Ahačičeva, Antonija Doganova in Jera Kogovšekova. Na novo pristopilo je pa v preteklem letu 58 udov, v tem številu je 21 gg. duhovnov, med drugimi dva dekana Ivan Vesel in Josip Krese, kateri slednji je še sedem drugih udov pridobil kat. družbi. V občno radost naznani g. predsednik, da so se tudi ekscelenca prevzvišeni knezoškof Mariborski dr. Jakob Maks Stepišneg dali zapisati; dobili so iztis letošnjih „Orobtin“, o katerih so posebno zadovoljnost in priznanje izraziti blagovolili. Gledé t. dob., katere so bile v zimskem času nekaj kat. družbi v prid, nekaj pa za uboge Vincencijeve družbe, so g. predsednik hvaležno omenili tistih gospodov, kateri so ravnavali tombole in tistih, kateri so imeli govore pri tomolah. Nadalje se g. predsednik zahvaljuje mnogim dobrotnikom, ki so društvu dobitkov zastoj poklonili, med drugimi: gosp. grofinje Sofije Auerspergove, gosposodične Terezije Bučarjeve, gospe Marija Omahnove, Josefe Zdešarjeve in Marije Zalaznikove, gospe Giontinove in Alojzija Jenko-ta.

Kakor prejšnje leta, bili so tudi preteklo leto vsako sredo zimski večerni govori, izverstni in jako zanimivi.

Poleti so bile na rožniku sv. maše za žive in mertve ude kat. družbe, darovanje pri teh mašah za uboge Vincencijeve družbe je skupaj zneslo okoli 86 gld.

(Konec prih.)

Z Dolenjskega. (Nekoliko o svetih misijonih.) Nekterim ljudem so sveti misijoni tern v peti. Če slišijo: tu in tam bo sveti misijon, jih že grize in pokazuje svojo nejevoljo s tem, da govoričijo tje v en dan, češ. da po misijonu ljudje niso nič boljši, pa ne samo nič boljši, temuč da še hudobniši so. Kako zvite besede, pa ne samo zvite, ampak tudi lažnjive! Kdo je svete misijone pričel in postavil? Ali ne sveta katoliška Cerkev? Da, sveta katoliška Cerkev je njih ustanoviteljica, pa ne samo ustanoviteljica, ona tudi priporoča svete misijone. Znano pa je vsakemu katoliškemu kristjanu, da vodi sv. cerkev Jezus Kristus sam; torej so tudi njene naprave, katere ona vravná v korist našega zveličanja, gotovo dobre in koristne. Hočeš, dragi bralec, drugih dokazov? dosti jih je; le beri.

V fari, kjer bivam, so bili ljudje bolj mlačni, bodisi v molitvah, bodisi v prejemanju ss. zakramentov. Došla je posebna milost za faro, da se je obhajal sveti misijon: blagoslov Božji ni se pogrešal. Kakor je sveti Duh binško nedeljo prenovil aposteljne, tako je prenovil sveti misijon ljudi. Res svéto terdim: kakor ozeleni pérje spomladi, tako so ozelenele po sv. misijoni razne čednosti, ki se prav lepo razcvetajo zdaj. Koliko več se storí molitve po svetem misijonu! O nedeljah tako pred dopoldansko, kakor pred popoldansko službo Božjo je viditi lepo število móž in zén pred misijonskim križem in to pol ure, predeu se začne služba Božja. Lep, nebeškípogled. Pa ne samo móž in zén vidimo klečati pred misijonskim križem; tudi mladenči in deklice se zbirajo okoli svetega misijonskega križa, ki goreče prosijo ljubega Jezusa za stanovitnost v dobrem. Pri tem ne ostanejo, da bi samo obiskali svojega Zveličarja, kaj radi ga tudi prijemajo, ne samo o nedeljah in o praznikih, ampak tudi o delavnikih, in tako moški in ženski spol. Danes, ko to pišem, je 6. februvarija, toraj o predpostnem času, o času, ko je svet malo bolj vesel in napravlja rad veselice in raja in časti malike. V Ljubljani menda letos nimate veselíc, ker je Bog obiskal ljubljansko mesto*); moram pa tu očitno reči, da je bilo včasih preveč veselíc tam, dostikrat se je še zanemarjala služba Božja zaradi tega. O tem času je tudi po gostilnicah prav živo; več se tudi pije. Pri nas ni tako. Ako bi prehodil dragi bralec vsó faro, vidil bi, da so gostilnice razne, ne samo o delavnikih, ampak tudi o nedeljah. Namesto gostilnic so jim domače hiše; namesto kozarcev so zdaj rožni venci v rokah.**) Zvečer in zjutraj zbirajo hišni očetje in hišni gospodarji svoje domače k molitvi. Kdo bi ne bil tega vesel! Toliko dobrega sadú je obrodil sv. misijon. Kako skerbni in dobri oče so se pokazali prevzvišeni in milostni knezoškof s tem, da priporočajo svete misijone.

Iz Podgraj, 3 svečana. Z ginjenim srcem poterjujem prejem zopet poslanih 18 gld. 50 kr. za pogo-relce v Kuteževem. Neskončno dobrotljivi Bog poverni tisočero Vam, preč. Monsignor, mnogoteri trud in vsim preblagim p. n. dobrotnikom tako obilnih milodarov. Le kdor sam vidi, spozná, koliko uboštvo tare pone-srečene.

Žal, da je temu malo krivo slabo gospodarstvo.

*) Motite se; sej plesi in veselice niso nevarni, kaj — li? — ampak . . . . .; vsaj kakor liberalci menijo. Moramo sl. vradnijam dati čast, da so maškare in podobne norije bile prepovedane.

**) Slišal sem te dni iz zanesljivih usti, da neki učen liberallec, ki je dolžan dobre izgleda in nauke dajati, je rožni venec zasmehuje! Utegne pa čas priti, da ga bo še sam rad molil. Vr.

Naročilo se bode obdarovanim, naj z gorečimi molitvami vsaj nekoliko skažejo hvaležnost.

Pri tej priliki prosim dovoljenja, da izrečem naj iskrenejo in toplejšo zahvalo za podporo, poslano za zvonove cerkve Podgrajske. Razun pred 3 $\frac{1}{2}$ letom z milodari zidane cerkvice sv. Jožefa je za tri isterske in dve kranjski vasi, čez 200 hiš, v duhovniji le ena cerkev. Zvonovi tehtajo 250, 540, in 917 funtov. Ker ljudje zvonjenja prelahkih zvonov ne slišijo, priporočal sem napraviti nov veči zvon, ki bi po nasvetu gospoda zvonarja tehtal 900 kilogramov, da bo v soglasji s prejšnjimi. Skerb za polovico stroškov, okoli 800 gld. s pripravo v zvoniku, prevzel je podpisani, drugo polovico bo zložilo ljudstvo v dveh letih. Da se mi polajša breme zdatno, so mi brez prošnja za novi zvon podarili: blaga gospa Elizabeta Peterka iz Ljubljane 15 gld., bl. gospod Orosil. Dolenec iz Ljubljane 5 gld., čast. gospod Anton Ponikvar iz Knežaka 2 gld. 50 kr., č. g. Janez Škerjanec iz Harij 1 gld.

Mati Božja Karmelska, kateri v čast je posvečena cerkev Podgrajska, naj sprosi stotero in stotero povračilo za velikodušno podporo.

„Da bi časno srečni bili,
Tam nebesa si dobili,
To želi — podpisani.“

Štefan Jenko.

Iz Tersta. (*Premilostni gospod škof verniši se iz Rima.*) Za postni pastirski list premilostni gosp. Janez Nepomuk svoji čast. duhovščini in vernim ovčicam pripovedujejo o svojem romanji in o zlati maši, kakor nasleduje.

Sveta dolžnost in serčna želja, da izrečem svetemu Očetu za preslavni dan njegove zlate maše voščilo svoje in cele škofije, napotile so me bile tje v večno mesto, veličastni Rim; in zdaj ko sem se srečno vernil med svojo ljubo čedo, ne morem si kaj, da ne bi vam. preljubi! spregovoril nekterih besed v vašo tolažbo in spodbudo za sv. 40danski post.

V prvi versti naj Vam naznam, da so sv. Oče z radostnim srcem sprejeli od mene zagotovilo o vaši živi veri in neomahljivosti, ki vas veže z Njihovo osebo in z apostolskim sedežem; ter da so blagovolili tudi z veseljem sprejeti darove, ktere Jim je poslala po meni vaša otroška ljubezen za 50letnico njihovega mašništva, in slednjič, da so podelili vsem vernikom združenih škofij iz serca radi sv. blagoslov.

Osvedočen pa, da je tudi vas gnala želja tje v večno mesto Rim, da bi bili navzoči pri zlati maši, ktero so darovali sv. Oče 1. januarija v velikanski cerkvi sv. Petra za vesoljno katoličanstvo, hočem vam izraziti jaz serčne čute, ki so se v onem vzvišenem trenutku polastili mene in vsih navzočih, da bi se potem enaki čuti zbudili i v vaših sercih.

Da, resnično, preljubi v Gospodu! veličasten je bil ta prizor, ki je zapustil v naših sercih neizbrisljiv vtis, ko smo stali v velikanskem tempeljnu, kteremu na celem svetu ni enakega, združeni z ogromno množico čez 50 tisoč vernih katoličanov, ki so se tukaj zbrali od vseh, tudi najdaljnih pokrajin svetá, ter več ur željno pričakovali, da se prične nenavadna slavnost; vseh oči obrnjene so proti enemu kraju — glej! tu se prikaže mili obraz sivolasega starčeka, Leona XIII, sedečega na visokem prestolu, ki sloni na ramah nosačev; — en trenotek splošnega začudenja, potem pa zaori glasen pozdrav nebrojne množice, ki ne more več zadrževati svoje radosti, da se odmeva po ogromnih prostorih sv. hrama. Nosilnica pomika se naprej proti glavnemu altarku, sv. Oče dvignejo roko — in škofje in posvetni mogočnjaki, plemenitaši in prostaki, vse pade na kolena,

da prejme blagoslov. — Slednjič obdan od svojih kardinalov in več nego 300 škofov različnih obredov, ki so sem dospeli od vseh strani svetá, da skažejo sv. Očetu čast in pokorščino, pristopi namestnik Kristusov k altarku, pod katerim počivajo ostanke pervaka aposteljnov, sv. Petra, da daruje nekervavo daritev za milijone svojih otrok, združenih z njim po nerazvezljivi vezi sv. vere in ljubezni. Ta veličastni prizor je bil naj jasnejši dokaz za resnico besed Zveličarjevih, zapisanih ob robu krasne kuplje ravno nad glavo častitega mašnika: „Ti si Peter, t. j. skala, in na to skalo bom sozidal svojo cerkev, in moči peklenške je ne bodo premagale.“ (Mat. 16, 18).

V tem pomenljivem trenutku — pri pogledu na grob pervaka aposteljnov, sv. Petra, in njegovega mogočnega naslednika, Leona XIII, s kterim je združena duhovščina, so združeni verni katoličani celega sveta, bila so prešinjena serca vseh navzočih in vsak je moral pripoznati: „Verujem v eno sveto, rimsko — katoliško in apostoljsko Cerkev — verujem!“

Toda še drug nič manj važen dogodek poterdil je o tej priliki prepričanje, da je naša sv. Cerkev splošna in vesoljna.

Zlata maša sv. Očeta se je obhajala ravno sredi božičnih praznikov. In kakor so pri rojstvu našega Gospoda prihiteli pobožni pastirji betlehemski, prihiteli modrijani iz daljnih jutrovih dežel, da počasté novorojenega Zveličarja svetá ter mu poklonijo vsak svoje darove; enako združili so se navdušeni katoličani vesoljnega sveta ter poklonili mnogoverstnih, dragocenih darov namestniku Kristusovemu na zemlji, da mu skažejo svojo vdanost in ljubezen. In kar nas mora naj bolj z začudovanjem napolniti, cesarji, kralji, knezi, ne le katoličani, marveč tudi protestanti, razkolniki, neverniki — poslali so prekrasne darove, ki so izpostavljeni na Vatikanski razstavi, razstavi, ki je v pravem pomenu besede svetovna in kateri enake nima zabilježene zgodovina sv. Cerkve. Ta razstava, naj bolj jase dokaz žive vere katoličanov in spoštovanja celo nekatoličanov do Leona XIII, vsled njegove mogočnosti in kreposti, odperla se je v praznik razglasenja Gospodovega, in kaj lepo se strinjajo s tem besede preroka Izajija, ki se beró ta dan pri sv. maši: „Dvigni se, Jeruzalem, ker prišla je tvoja luč in nad teboj se je prikazala veličast Gospodova. Glej, noč bo zakrila zemljo in tema narode: nad teboj pa se bo prikazal Gospod in njegova veličast se bo v tebi razodela. In v tvoji svitlobi bodo hodili narodi in kralji v blesku, ki iz tebe prihaja. Dvigni na okoli svoje oči in glej: vsi ti so se zbrali, so prišli k tebi, od daleč bodo prišli tvoji sinovi in od vseh strani prihajale tvoje hčere. Tedaj boš videl in se pomnožil, čudilo se bo in širilo serce tvoje, kedar bodo se bo k tebi napotila množica tam od morja, kedar prihajali k tebi mogočni rodovi. Napolnila te bo množica kamel, velblodovi iz Madjana in Efe: vsi iz Sabe bodo prišli ter prinesli zlata in kadila in dajali čast Gospodu“ (Isai. 60, 1—6). Kar je prerok Izajija Jeruzalemu govoril, to velja danas Rimu.

Glejte tu, preljubi v Gospodu! tudi Vatikanska razstava je nova, mirna zmaga naše sv. vere; zato smemo tu ponoviti besede sv. Janeza Ev.: „To je zmaga, ki svet premaga, naša vera“ (1. Joann. 5. 4.). „Verujem v eno sveto, rimsko-katoliško in apostoljsko cerkev — verujem!“

Vendar pa, predragi! pazite se, ker hudobni duh skuša na vse mogoče načine, da bi izroval iz serc kristjanov zaklad sv. vere, „po kateri živi pravični“ (Rom. I. 17.) Zatorej vas opominjam z besedami sv. Pavla: „Bratje! bodite močni v Gospodu in v mogoč-

nosti njegove moči. Oblecite orožje božje, da zamorete obstati pred zalezovanjem hudobnega duha. — Stojte torej opasani ob ledjih z resnico in oblečeni z oklepom pravice in noge obute v oznanovanje evangelija miru; pred vsem pa vzamite v roko škit vere, po katerem zamorete ugasiti vse ognjene pšice hudobnega duha.“ (Ephes. VI.) Zato tedaj „glejte, bratje! da varno hodite, ne kakor nespametni, ampak pametni, porabite čas, ker hudi so dnevi. (Ephes. V.) — Da, preljubi! tudi v našem času moramo žalibog ponavljati besede, da „dnevi so hudi“ ter da so tem bolj nevarni, čim manjše je število onih, ki bi se tega zavedali.

Serčno tedaj! še enkrat vas opominjam z besedami pervaka apostelnov: „Bodite trezni in čujte; kajti vaš nasprotnik, hudobni duh, hodi okoli kakor rjoveč lev ter išče, koga bi požerl; njemu se ustavljajte terdno v veri“ (I. Petr. V.).

Da, branite se proti hudemu in hudobnežu močni v veri, v veri živi in djanski, kakoršna naj se kaže v vsem vašem življenju, tako „da bo svetila vaša luč pred ljudmi, zato da vidijo vaša dobra dela ter časté vašega Očeta, ki je v nebesih“ (Mat. 5, 15).

„Pogum! pogum!“ s temi besedami spodbujali so mene sv. Oče k terdnosti in stanovitnosti, da zveršim svoje škofovske dolžnosti. —

„Pogum! pogum!“ te besede kličem tudi jaz vam, preljubi sinovi in hčere! ker pogum je neizogibno potreben vsakemu, kdor hoče očitno spoznati in stanovitno zverševati sv. vero v teh tužnih časih verske mlačnosti in nesrečnega strahu pred ljudmi. Pogum! in naj vas tolažijo besede Zveličarjeve: „Zaupajte, jaz sem zmagal svet“ (Joan. 16, 33.).

Pogum o vsakem času, zato ker po besedah sv. Pavla: „mi moramo vedno in povsodi nositi zatajevanje Jezusa Kristusa na svojem telesu, zato da se razodene na naših telesih tudi življenje Jezusovo (II. Kor. 4, 10.).

Pogum osobito sedaj o tem sv. času 40danskega posta, čas v katerem se nam je posebno pripravljati, da vredno obhajamo svete skrivnosti svojega odrešenja; zato moramo podvojiti gorečnost za svoje posvečenje, dobro „vedoč, da On, ki je Jezusa obudil, bo tudi nas obudil z Jezusom“ (II. Kor. 4, 14), toda s tem pogojem, „ako bomo z njim terpeli, da bi bili tudi z njim poveljani“ (Rom. 8, 17.).

Milost našega Gospoda Jezusa Kristusa, in ljubezen božja in vdeležitev sv. Duha bodi z vami vsimi. Amen!

Iz Bosne; 7. svečana je bila v Marija-zvezdi skušnja ondotne sirotišniške šole pod predsedstvom visokočast. gospoda škofa Banjaluškega.

Med drugim so bili pričujoči: Prevzvišeni gosp. Edvard pl. Zambourski, c. kr. maršal — lajtenant, in gospod baron Sedlnitzky, okrajni predstojnik z nekaterimi gg. duhovniki, med katerimi so bili tudi visokočast. oče gvardijan in župnik iz Petričevca.

Skušnja se je obnesla izverstno. Slavna gospoda se je čudila delom in napredku otrók. Milostni gospod škof so učitelju P. Kasimiru izrekli pohvalo in zahvalo, ter so imeli dolg govor do otrók, v katerem so jih zelo ginljivo budili k hvaležnosti proti svojim dobrotnikom, in jih resno opominjala, da naj vse žive dni svete nauke in dobra pravila, katere jih učé čč. oo. trapisti, s tako velikim trudom, delom, ljubeznijo in s tolikimi darili z besedo in zgledom.

Na zadnje ukazali so milostni gospod škof, da naj vsi otroci v znamenje svoje hvaležnosti visokočast. gospodu opatu roko poljubijo, kar so otroci tudi precej z veseljem storili.

Dovolimo si tudi opomniti, da opatija Marija-zvezda tudi naj boljših rejencev pošilja v knežje nadškofijsko deško semenišče v Travnik vsako leto, in to vsled dobre odgoje, katero dobivajo v Marija-Zvezdi od oo. trapistov dan na dan.

Rim. (*Véliki vstav sv. Antona Pad.*) Leta 1884, 16. aprila, je bil slovesno vložen temeljni kamen k novemu samostanu, šolam in cerkvi sv. Antona P. To je bilo potrebno, ker sedež redovnega generala na Kapitulu je ugrabila nova italijanska vlada. Tisti dan so vsi ondotni očetje maševali v ta namen, da bi sprosil od Boga, da kar se je začelo v Božjo čast, naj bi se v korist reda sv. Frančiška srečno doveršilo.

Molitev je imela dober vspeh. Ker čez tri leta in 4 mesece je bilo poslopje toliko doveršeno, da se je sedež vesoljnega reda 17. avgusta 1887 zamogel preseliti. Cerkev sicer še ni bila dodelana in očetje glavnega sedeža so med tem maševali v dveh molitveniščih (oratorijih). Drugo nedeljo v Adventu 1887 pa se je zamogla tudi že cerkev posvetiti.

Ker je pa ta cerkev nekaka naprava vesoljnega reda, zato se je spodobilo, da naj se posvečenje godí z večimi in nenavadnimi slovesnostmi. V ta namen je bilo povabljenih tudi več zunanjih škofov iz tega reda, ki so prišli v Rim za to priliko in so tisti čas prebivali v novem poslopju.

Že 28. nov. so bili blagoslovljeni tudi 4 novi zvonovi, ki jih je vliil zvonar Magni v Hetruriji, posvetil pa pričo vsih ondotnih redovnikov kardinal papežev namestnik Lucid Marija Parochi. Veliki zvon je posvečen v čast brezmadežni Mariji D., drugi pa sv. Frančišku, sv. Antonu P. in sv. Bernardinu Sienskemu.

Ker ima pa cerkev 11 oltarjev, so tako vravnali, da med tem ko je kardinal vikarij posvečeval véliki oltar, je 10 škofov posvečevalo 10 stranskih oltarjev, namreč vsak enega.

Že poprešnji večer so vsi enajsteri posvečevalci molitve v ta namen pričeli ob 5 popoldne v zakristiji za to priliko pripravljani, ali kakor se sicer govori, v šotorji.

V sam dan, 4. grudna, so višji pastirji na vse zgodaj maševali v omenjenih zasebnih oratorijih, in sicer v zahvalo za pomoč Božjo med zidanjem in pa, da sprosijo obilnega Božjega blagoslova nad vso na-pravo.

Posvečevanje samo terpelo je od 7¹/₂ dopoldne do 1³/₄ popoldne. Več pevskih korov, tudi očetov iz družih samostanov, ki so dobro izurjeni v gregorijanskem petji, je pevalo zadevna predglasja, litanije, psalme in himne.

Po doveršenem posvečevanju je nadškof Serafin Milani na velikem oltarju prvi opravil daritev svete maše. (Naj smém omeniti, da leta 1866, ko je bilo tudi nekaj nas Slovencev v Jeruzalemu, je bil Milani prvi predstojnik v ondotnem frančiškanskem samostanu in nam je torej osebno znan. Vr.)

Pri slovesnosti bilo je čez 150 redovnih sobratov, med njimi — razun posvečevalcev tudi Barski nadškof Simon Milinović, pa škof Evzebij M. Semprini, apost. namestnik za Hunan na južnem Kitajskem.

Nasledvalo je več nagovorov, o katerih morebiti kaj o drugi priliki. Za zdaj naj opomnimo samo še to, da omenjena nova naprava je prizadela velike stroške in nelahak dolg teží cerkev in samostan. Nekoliko je tudi že naša dežela storila za to cerkev in slavni sedež redovnega velikega prednika. Mesca aprila, ko gre več Slovencev v Rim; je lepa prilika bi se lahko na mestu oddalo, ako bi kdo iz ljubezni in hvaležnosti do serafinskega reda, ali posebej do velikega čudodelnika sv.

Antona Padovanskega za imenovano cerkev in samostan kaj želel darovati.

Št. - Pavel, Minn., 13. pros. 1888. (Konec.) Tako sem Vam nekoliko popisal misijon preč. g. J. Trobca. Prihodnjič Vam bom pa kaj povedal o Shakopee-u, toda moram številke pred sabo imeti. Zdaj pa še kaj druzega za danes.

Narodnega dolga imajo združene države še 1.295,441.281 dol.; plačali so samo od 30. junija naprej 53.830.335 dol. dolga ali samo meseca grudna 15.584.600 dol. — Nadalje so zidali preteklo leto v Zjed. državah 13.000 milj železnice (1886 = 11.568 m.): od teh v Minnesoti 193 milj, v Dakoti pa 760 milj. — Predsednik Zjed. držav poslal je po Nj. Em. kard. J. Gibbonsu krasno vezane postave Zjed. držav papežu za darilce k zlati maši. In s tem se je Grover Cleveland jako prikupil vsemu ljudstvu, kajti amerikanci, bodisi katoličani, bodisi nekatoličani — vsi jako spoštujejo in visoko cenijo častitljivega starčeka, ki sedi na Petrovem stolu, našega sv. Očeta Leona XIII. Nedavno bral sem v nekem časniku, da je neki judovski rabinar v svoji sinagogi v Baltimore-u zadnji dan pret. l. govoril o papeževem jubileju. Imenoval je sv. Očeta „očeta miru in sprave, — papeža tako vzvišenega in imenitnega, kakoršnega se pretečena zgodovina komaj razveseljuje.“ Posebno odobruje G. Cleveland-ovo darilce in voščilo. „Kot izraelec“ pravi, „in kot ameriški meščan moram to početje našega predsednika iz dnú serca hvaliti.“ Tako toraj jud o papežu; kaj pa tisti slovenski dnevnik, ta nesrečni otrok novoslovenstva...

Papežev jubilej praznovali smo tukaj jako slovesno. V vsaki kat. cerkvi bila je velika sveta maša pridiga o papežu in „Te-Deum.“ Katoliška društva so pa še posebno to slovesnost praznovali. V Šentpavlu so se n. pr. zbrala v veliki sobani, kjer je govoril slovenec dr. B. Ločnikar O. S. B. slavnostni govor. Tudi preč. gosp. J. Trobec govoril je primeren govor, in še drugi. — V tem mestu zidajo zopet letos III. ledeno palačo, kakor že dve zimi poprej. Stala bo okoli 30.000 glđ. av. velj. Preč. g. T. pravi: Ko bi kranjski kmet videl to čudostvar, rekel bi, da ali je tukaj večna zima ali je pa to deželna norcev. Da, ampak ti norci so kaj pametni za svoj žep; kajti neizrečeno veliko denarja to prinese v mesto. Ljudje prihrumé od vseh strani skupaj berž ko je palača dodelana. Celo iz daljnega vzhoda pride nebrojno ljudstvo ogledat si in občudavat, česar sami imeti ne morejo. Če se prav spominjam, poslal sem Vam podobo prve take palače v Št. P., če ne, mi pa le naznanite in pošiljal jo Vam bom letošnjo. *)

Sedaj pa še kaj noveje. Razvpiti metodiski pridigar dr. Samuel Smith, katerega so pred nekimi leti naš vladika, po dolgem besedovanju po tukajšnih časopisih, prav dobro naklestili in v kozji rog vgnali, vstanovil je nedavno novo a „pravo?“! vero. Zove jo „ljuško cerkev.“ On hoče vstanoviti apostoljsko priprostost, toda zahteva za svojo letno plačo 13.000 glđ. a. v. in pridiguje v velikanski dvorani, ki je stala pol milijona dol. am. To je pri njem ap. priprostost!.. On uči, da je Kristus zveličar in veruje, kar je v apostoljski veri zapopadeno. Kako pa on nekatere članke iz te vere razlaga, jaz ne vem, in menda on sam tudi ne. Toda dosti o tej prederznosti.

Nemški ameriški časopisi poslali so se zbrani in krasno vezani Nj. Svetosti Sl. očetu Leonu XIII. Še več odtisov se je tiskalo v navadni vezavi za ljudstvo.

*) Prav hvaležno smo jo prejeli in občudovali, ne prederzemo se nove prositi. Vr.

Preč. g. J. T. ima jednega tacega, katerega Vam hoče poslati, da boste videli, koliko nemških časopisov šteje Amerika in kake. (Prav hvaležen že naprej. Vr.) — Upam, da ste poljske in česke časopise, katere sem Vam poslal, prejeli. (So tudi došli; lepa hvala!) Prihodnjič kaj o našem: „Slovanskem literarnem in pevskem društvu, „Osveti!“ Z Bogom! F. Ks. B.

Kakošen so tisti ljudje, ki so zoper versko šolo?

Versko šolo so bili pred nekaj leti prestrojili v brezversko, tako da je tudi luteran, jud, razkolnik zamogel po postavi biti vodnik in učenik katoliških otrok. Kakošno seme obrodijo take šole, to kaže naj očitniše glavno mesto našega cesarstva, od koder se o vsaki priliki sliši, da še slinasti otroci v skupinah, „bandah,“ počenjajo silne tatvine, rope in druge nepravnosti, kar smo po nekoliko omenili že o družih prilikah. In zdaj se zbirajo podpisi po vsem cesarstvu za veliko prošnjo, da naj se državni zbor potegne za to, da se šolska postava preuredi in da verske šole zopet pravico zadobé.

Zato vsak pošten katoličan to pošnjo podpira in jo rad podpiše.

Kakošni ljudje pa so nasprotniki verske šole? Le opazujte jih; to so ljudje, kateri so s svojo vero na bobnu ali še pod bobnom; to so rogovileži zoper sv. Cerkev, sovražniki duhovstva, bogotajci, framasoni, ali pa so s svojim duhom revni bebeci, ki sami nič ne znajo misliti, ampak le to delajo in govoré, kar jim brezvétni lisičniki lažejo. Ker so sami brez vere, hočejo svojo nevero tudi mladini vcepiti, nevero in razuzdanost hočejo na prestol djati, vero in sveto cerkev pa pod mizo!

Kaj framasoni skrivaj kuhajo, to sem ter tje vedoma ali pa brez pomislika razodenejo. Antverpenški framasoni n. pr. so to-le izrekli: „Katekizem je naj večji zadržek za razvitek naravnih zmožnost pri otrocih...“ Kdor bi tedaj ne védel, kam da vesljá nova šola, mu antverpenški framasoni zadosti pojasnujejo. Ti pogani hočejo oliko in izrejo mladine brez vere, brez Boga. In kdor se brani prositi za versko šolo, on je njihov tovariš in z njimi pod klobukom dela, če tudi tega še sam ne vé. Brezverske šole zamorejo napraviti „pobejljene grobe“ in jih s cvetjem venčati, pravega notranjega jedra pa gojencem ne morejo zasaditi, ker hočejo zidati brez Boga. Le Bog je korenina in jedro prave olike. (Prim. „Canisius-Stimmen, 2. febr. 1888.)

O Jezus Preljubi!

O Jezus preljubi, Ti rajsko veselje,
Moj Bog ljubeznjivi, ves blagor sercá!
Ker Ti mu dopolniš popolnoma želje;
Brez Tebe pa celi svet sreče ne dá.

Le Tebe, moj Jezus, na veke ljubiti
So moje preserčne vse želje odalej;
In Tebe, moj Jezus, nikdar ne žaliti,
Ti v zvesti ljubezni služiti vselej.

Ko bodo napadle me strašne skušnjave,
O Jezus preljubi, na strani mi stoj!
Da ne vgonobé me peklenške zmotnjave,
Ter z borbe povračam se sklenjen s Taboj.

In kadar mi težo bo križev nositi,
Spominjal se bodem na Tebe, Gospod!
Ki s križem si hotel pred mano hoditi,
Pokazati proti nebesom mi pot.

O vzemi vse meni, Te prosim premilo,
Kar bi odločilo od Tebe me kdaj.
Kar bi pa v ljubezni me s Taboj sklenilo,
Vse to, o moj Jezus, Te prosim, mi daj!

O Jezus preljubi, darujem se Tebi,
Da ves sem zdaj Tvoj, in Ti bodi ves moj;
Le Tebi živim, jest in nič več sebi,
Na vekomaj sklenjen naj bodem s Taboj!

In s Taboj, Preljubi, vir večne radosti!
Bom srečen, naj pride karkoli čez mé.
Težave, nadloge, različne bridkosti,
Moj Jezus, le vse, samo greha več ne!

A. V.

Molitev

o pustnih skušnjavah.

O, vesoljstva Ti Vladar,
Ne zaverzi nas nikar!
Spomni ljudstva se v nadlogi,
Ki živí na zemlje krogi;
O dobrotni naš Gospod,
Vari zlega nas povsod!

Vari zlega nas povsod,
Reši greha in nezdod,
Oče mili revam bodi,
Angelj naj pred nami hodi,
Naj po noči in čez dan
Vsih ubrani dušnih rán!

Vsih ubrani dušnih rán,
Vedno vsem nam stoj v bran!
Milost tvoja, Oče mili,
V slednji nas podpiraj sili,
Ko nas skuša satan, svét,
Čistosti nam brani cvét!

Čistosti nam brani cvét,
O Gospod, do konca lét!
Daj, da draga naša duša
Kdaj nebeški slaj okuša;
Ne zaverzi nas nikar,
O vesoljstva Ti Vladar!

Ivan Zarnik.

Razgled po svetu.

Kako je z obetanim mirom? Še vedno govore časniki o avstrijsko-nemški zvezi. Francozi pa pravijo, da njih ministerstvo zdaj mora odstopiti in novo nastopiti, ki bode z Rusijo napravilo zvezo. Butoglavni framasoni pri tem vse počenjajo in pripravljajo, da jih bo Bismark še enkrat tako okresal, kakor so taki bogotajci vredni. Le škoda, da bode moral katoliški narod „ceho“ plačevati! Pariški srenjski odbor, n. pr. je sklenil, da v mestnih višjih šolah se mora opustiti vsakteri veronauk in da se zadevne kapele morajo

zapreti. Veliko število staršev je na ta vražji sklep naznanilo, da bodo vzeli svoje sinove iz tacih šol. Koliko da bodo opravili, je vprašanje; ni pa dvomiti, da po tolikih brezbožnostih bode vedno bolj razdražen katoliški francoski narod in ne bode več tako težko tujcu priti v deželo in v Pariz. — Ob koncu prosenca so framasonske vradnije iz vsih pariških samostanov in duhovskih odgojišč vzeli zanemarjene ali obsojene mlade deklice ter jih potaknili po delavnicah, ki so jih zidali z nezmerno velikimi stroški. (Lastnost nove ère je namreč ta, da se ne ustraši tudi naj večih stroškov in zapravljanja, da le svoje brezbožne namene doseže.) Nova naprava stane justicministra čez milijon vsako leto, nar hujše pa je, pristavlja „Kölner Volkszeitung,“ da, kar se more misliti, ne ena zanemarjenk ne bo popoljšala naprave zapustila.

In nota-bene: jud Hayem je pa zakupnik ter oskerbuik naprave! In ta ima tudi pravico tem delavkam in jetnicam delo oskerbovati! On sam je kramar (geschäftsmann) z ovratnicami in naročnicami ter za take dela rabi jetnice... No, s tem je menda dosti pojasnjeno, kam zajdejo predstojniki, ako vero zapustijo: zapustili so Boga, Bog pa nje.

Rim. (Dobrotnost kerščanska in dobrotnost framasonska.) Sv. Oče so 4. t. m. sprejeli zastopnike družb sv. Vincencija Pavljanskega iz Nemškega, Avstro-Ogerskega, iz Francije, Belgije, Španije, Italije in Amerike. Napervo je predsednik Pagès v imenu vsih sv. Očetu naznanil čestitanje za mašno 50letnico; potem so sv. Oče imeli važen ogovor. Razodeli so veselje, da so družbeniki pobožnih vincenških družb tako izverstno zastopani, potem so ponovili pohvalo, katero so tem družbam že pri raznih prilikah razodeli. Nadaljevali so po besedi: „Sej usmiljenje je pravo znamenje učencev Kristusovih; zato tudi tisti, ki v sedanjih časih iščejo narodom kerščanstvo ugrabiti, skušajo na mesto kerščanske dobrotelnosti postaviti nekako miloserčnost, ktera pa je hinavstvo in laž. Temu prizadevanju se mora resnobno ustavljati, in da bo vspéh toliko večí, se mora djanje vincenških družbenikov raztezati na vse nadloge, na katerih boleha človeško občinstvo, in to v zaupanji na božjo previdnost, s ktere pomočjo se zamorejo premagati vse ovire. Zgled kerščanske usmiljenosti in miloserčnosti v tisučerih sercih zopet vname upanje; kerščanstvo se bo potem na novo razcvetlo, spolnovanje kerščanskih dolžnost bo zopet prišlo v družine in ljubezen do cerkve zopet v navado. Bog daj nad takimi djanskimi vspehi počivati božji blagoslov. Zavetnik, patron, Vincencijevih družb je kardinal Ricci - Parracciani, in ta je sv. Očetu predstavil posamezne družbine zastopnike. Vsim družbenikom, njih družinam in podpiranim družinam so sv. Oče podelili blagoslov.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

V molitveni namen je za mesec svečan (februarij) priporočeno v molitev:

a) Vesoljni namen:

Posvečevanje nedelj in praznikov.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

Ta mesec bodi posvečen pokori in pripravljanju na srečno smert.

V šestih dneh je naredil Bog nebo in zemljo in morje in vse, kar je v njih, in sedmi dan je počival: zato je Gospod soboto

blagoslovil in posvetil. (2. Moj. 20. 11.) Zakaj je Gospod Bog to storil ter zapovedal, da je Mojzes to tudi zapisal? Vsemogočni, neskončni, nespremenljivi se ne more utruditi; tedaj tudi ne potrebuje počitka, da bi se oddahnil in si novih moči pridobil. Če je tedaj pisano, „sedmi dan je počival“, t. j. da je nehal delati, ko je šest dni delal, če tudi bi bil mogel v trenutku vse vsvariti in dokončati, je tole nam v poduk znamenjano. Od vekomaj je naši, k delu odločeni, pa tudi utrujenosti podverženi in teda; počitek zahtevajoči naravi vtisnjen zakon (postava); to postavo je potem Gospod v času izrečno zapovedal oznanovati ter jo na kamnjeni plošči vsekati; da, poterdil jo je naj sveteje z blagoslovom in zakletvijo: ta, ravno ta zakon je že s početka hotel s svojim zgledom vedno v našem spominu ohraniti. Zakaj pač? zbog velike njegove važnosti. Važen je ta zakon:

1. za našo neumerljivo dušo ter njeno nadnaravno življenje.

Človek je na zemlji, da Boga spoznava, da mu služi ter se tako zveliča, t. j. da reši svojo neumerljivo dušo. Če to doseže, tedaj je zmagal; če ne, tedaj je zgubljen na veke. Kaj pomaga človeku, če si ves svet pridobi, a svoji duši škoduje? To mu prav nič ne koristi; nič bi mu ne koristilo, tudi ko bi duša ne imela druge škode, kakor to, da bi morala telo in življenje tu na zemlji pustiti, ker prav nič ne bi mogla seboj vzeti. Ko bi pa duša pri zbiranju zakladov še celo pred Bogom se pregrešila, tedaj bi ji nabrano ne le nič ne koristilo, ampak za celo večnost silno škodovalo.

Le, kdor Bogu služi, ta si kaj zasluži za večnost. Kdor pa hoče Bogu služiti kakor mora kot pametna, prosta stvar in kot sin, ki si mora kot prihodni dedič večno življenje z dobrimi deli zaslužiti, onemu je molitev neogibno potrebna. Njegovo serce mora sploh kvišku, proti nebu kipeti. Kdaj tedaj povzdiguje serce v molitvi k Bogu? Sicer vedno in brez prenehanja s tem, da vse svoje djanje Bogu darujemo z dobrim namenom. A, zemlja in življenje na njej že naravno naše misli od neba odvrta, in to vedno na novo in zopet na novo, tudi če se še tako globoko vtopimo v nebeško. Zato moramo tudi vedno v novo in v novo svoj duh povzdigovati nad zemeljsko. Da pa se nebeškega bolj in bolj privadimo, ter se tudi v tem vterdimo, moramo se včasih dle in edino le z Večnim in Božjim pečati, t. j. moliti moramo. Tako delamo tudi pri vsaki važnejši stvari: povsod moramo svoji slabi in pozabljivi naravi pomoči z gotovimi pravili in vajami. S temi določimo, kdaj naj se s kako rečjo, če tudi je nikdar popolnoma ne zanemarimo, še s posebno pridnostjo in pazljivostjo pečamo. Mar naj le v najvažnejši zadevi, v službi božji, v skerbi za neumerljivo dušo delamo drugače? Tudi tukaj naj bo postava, pravilo in navada. Spolnujmo tudi v tem oziru izrečno Božjo zapoved, da en dan, prvi v tednu, v nedeljo, popolno dušnemu blagru posvetimo ter se hlapčevskih del zderžimo. Sicer je pa nedeljska zapoved ravno tako važna

2. za telo ter sploh za naše naravne moči in naravno življenje.

Tudi nezumno žival, da, celo neživi stroj moramo varovati z modro porabo, da se ne stare moč. Kjerkoli se vsak trenutek brezozirno z naj večjo strastjo vporabi, ondi sledi oterpenje in prezgoden pogin. S počitkom se moči množé, z neprenehljivim naporom pa se ugonobé. To je prirodna postava, katero poznamo iz skušnje in proti kateri ne moremo brez kazni grešiti.

Kdor soboto oskruni, naj umre; kdor v soboto kaj dela, on naj se potrebi izmed ljudstva, tako je bilo ukazano v stari zavezi (2. Moj. 31, 14); in tako se je tudi godilo. V novi zavezi se nedeljski oskrunjevalec ne kaznuje več s smertjo, da, po nekterih deželah se ne postava in ne redarstvo ne briga več za nedeljsko posvečevanje ali nedeljsko delo. Radi tega pa to še nikakor ni dovoljeno ter tudi postava božja ne uničena. Nje prestop je ostal ravno tisti veliki greh, in Bog kazni za ta greh ni opustil. Ta zakon je dalje važen

3. zbog blagoslova, ki je zvezan s spolnvanjem te postave, ter zaradi prekletstva, ki sledí nedeljskemu oskrunjenju.

Grozno prekletstvo, zapomni si kerščansko ljudstvo, te bo zadelo, če tako malo čišlaš svojo dušo in svoje telo, da za greh — pač lepo plačilo — edini dan prodaš, ki je tvoj in ki ti ni treba biti nikomur pokornemu, temveč lahko počivaš in moliš, kakor vsak drugi. Revno se boš pogubil na duši in na telesu, za čas in večnost. Tudi za čas; kajti večnost nedeljskega skrunjevalca večinoma ne skerbi veliko; a gledé časa, misli, se mu bode toliko bolje godilo, če ves čas, tedaj tudi nedeljo porabi. Če pa, ko človek vendar le tudi počitka potrebuje, — tako si domišlja — ne cele nedelje, temveč le popoldne porabi v delo ter božjo službo opusti, mu prav gotovo ne more škodovati. Tako šteje v svoji kratkovidnosti, a božje, večne postave ostanejo vedno taiste: tvoja brezbožna nedelja požre zaslužek tvojih delavnikov ter porodi iz sebe kmalu tako zvani „plavi ponedeljek“ — vsekako hudo siromaštvo in silno bedo. Kmalu se najdejo tudi brezvestni ljudje, ki tvojo silo sebi v korist obračajo, ter tebe — prav za prav si se že sam sebi to naredil — brez milosti znižajo do delavne živine. Hudo dé človeku, ko mora to že tolikokrat zreti. Pa, kje se naj večkrat in naj bolje to vidi? Tam, kjer se nedelja naj huje oskrunjuje. To se ve, da človeka še bolj boli, ker mora gledati tako prederzno nedeljsko oskrunjevanje.

(Konec nasl.)

b) Posebni nameni:

21. *S. Didak.* Kerščanska poraba bogastva. Z naj hujšim pomanjkanjem boreče se družine in osebe. Nekaj obupanih in žalostnih.

22. *Stol sv. Petra v Antijohiji.* Sveti Oče. Več župnijam dobrih pastirjev. Nekoliko zaved zaradi zidanja. Stanovitnost nekemu spokorniku.

23. *S. Peter Dam.* Brezvestni starši. Sozidanje zavetišča osirotenim otrokom. Več sirot brez očeta in matere.

24. *Praznik sv. sulice in žebljev N. G. J. K.* Pobožnost k presv. Sercu. „Duhovni in obojavci.“ Važne šolske zadeve.

25. *S. Matija.* Vpeljava in izpeljava molitvenega apostolstva po mnogih krajih. Katoliški tisk. Dobre volitve. Več brez vzroka boječih.

26. *S. Valburga.* Povernitev protestanške Nemčije k katol. Cerkvi. Društvo sv. Bonifacija. Več cerkvenih stavb. 14 lét stara in 10 let bolna deklica.

27. *S. Nestor.* Naši škofje. Pomanjkanje duhovnov na Badenskem in Koroškem. Mnogo posebnih zaved v dušnem pastirstvu.

28. *S. Baldomer.* Kerščanski rokodelci. Hude zadeve gledé denarja, kupčije in stanovanja. Muogim gotov zaslužek.

29. *S. Rufin.* Vse poslani, pa še ne ušlišane zadeve. Meseca februarja zamerli in udje molitvenega apostolstva in bratovščine presv. Serca Jezusovega, ki bodo umerli meseca marca.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Mlada, prav zelo pijanosti vdana žena je prav živo priporočena v bratovsko molitev N. lj. G. presv. Serca in sv. Jožefa, da bi se je milostni Bog usmilil, saj zaradi nedolžnih otrok, ko se v hiši toliko slabih izgledov in pohujšanja zgodi. — Mati priporoča svojega zelo spridenega sina v bratovsko molitev N. lj. G. in sv. Jožefa. — Zelo poreden fant, da bi se poboljšal, si zvolil taki stan, da bi se v njem ložej zveličal. — Bogokletneži neke duhovnije za spreobrnjenje. — Razširjanje družbice detoljubov. — Dobrotnik bolan na očéh. — Prav hudo terdovraten človek, da bi se na priprošnje N. lj. Gospé presv. Serca, sv. Jožefa in sv. Antona P. spoznal in spreobrnil. Zahvala po doseženi milosti se naznani. — Nekaj hudo razuzdane mladine za poboljšanje. — V glavi hudo bolan človek.

Zahvale.

Materi Božji, Kraljici nebés in zemlje, sem se priporočila, ko sem po hudem bodljaju upanje zgubila, da bi ozdravela; tudi sem si namenila po „Danico“ razglasiti, ako pomaga Ona, ki je zdravje bolnikov. Res sem pomoč dosegla, in ji še dalje sebe in vse domače priporočim, pa naj serčnišo zahvalo tu naznanjam za dobljeno pomoč. J. G.

Preserčna hvala bodi usmiljenemu Bogu, Mariji N. lj. G. in sv. Jožefu za ozdravljenje, ki sem ga zopet zadobil od Boga na blage priprošnje. Priporočil sem se pred par mesci v bratovsko molitev; zdaj naznanjam dolžno zahvalo tisočerno za to veliko milost, ter se še nadalje prav lepo in goreče priporočam v bratovsko molitev, da bi se mi, ako je Božja volja, prav popolnoma zdravje ponovilo. J. M.

Iz tedenske torbice.

Pober prijatelj nam piše:

„Prebiraje drago Danico, cenil sem za tukajšne razmere jako priméren sostavek „Kazen za preklinjevanje.“ Bodi Bogu potoženo, da možaki tukajšni se klatijo po Bosni, Srbiji, Slavoniji in po Magjarskem, in navadijo se kleti.... (nečemo pisati, koga in kaj? zakaj tako ostudno je, da pravi prijatelj dalje), da bi bilo bolje njih duši, da bi jim jezik segnjil!“ — Pač se je to tudi že zgodilo, da je bogokletnežu jezik segnjil, ali pa mu tako otékel, da ga ni več mogel v usta umakniti. Vreden je pač vsak preklinjevalec take šibe, česar pa Bog slehernega obvari, in želimo in molimo veliko bolj, da bi se hudobnež spreobrnil in pokoro delal. Sicer pa ni več treba iti na tuje, da se kdo pohujša in gerdo preklinja (če tudi ne tako strahovito, kakor le prevečkrat nekteri južni sosedje), ker tudi domú so malopridni ljudje le preveč že zanesli, kar so na tujem slišali.

Ti pa, ki se morebiti zlobiš nad „Danico,“ ako svari, da se tu ali tam kolne ali sicer greh dela, pomisli, da „kozé“ in kôzli se morajo na dan spraviti, sicer gotovo bolnika zaduše in končajo, ko se v znotranjem skrivaje pasejo...

Listek za raznoterosti.

Družba sv. Vincencija ima v nedeljo (19. t. m.) občni zbor ob 6 zvečer v sobani katoliškega društva, zjutraj pa službo Božjo ob 6 $\frac{1}{4}$, z obhajilom v Uršulinski cerkvi. K obojni slovesnosti vabi vljudno častite ude in prijatelje društva.

predstojnik, dr. Jarc.

Večerni govori o sredah se bojo nadaljevali prihodnjo sredo. Pridite v obilnem številu, g. govornik Vam bo nekaj povedal...

Kako različno svet plačuje! V Parizu so republikanarji redovnice avguštinke pregnali iz bolnišnice; v Belgiji pa je avguštinarišča velika prednica prejela viteški križ sv. Leopolda zarad zaslug, ki si jih je skozi 50 lét pridobila s strežbo pri vojaških bolnikih.

Dobrotni darovi.

Za ubožne dijake: M. P. 15 gld. — Neka dobra roka 40 kr. — Č. g. župnik J. B. 1 gld. — Dobrotnik v Ljubljani 3 gld. — Čast. g. župnik A. Kerčon 2 gld. — Č. g. kapl. Leop. Zaletel 3 gld.

Za sv. Očeta: M. P. 10 gld.

Za sv. Detinstvo: M. P. 10 gld. — Dobrotnik v Ljubljani 10 gld. — Župnija Šentviška nad Ljublj. 76 gld. 22 kr. — J. Mencinger 1 gld. — Anton Bončar 1 gld. — Čast. gosp. Franc Porenta, župnik na Sori, 7 gld. — Čast. gospod Štefan Jenko, vikarij v Podgrajah, 5 gld.

Za hišo kat. družbe rokodelskih pomočnikov: M. P. 15 gld. — Neimenovan 50 gld.

Za afrikanski misijon: Čast. g. kapl. Leop. Zaletel 1 gld. — M. P. 5 gld.

Za Marijanišče: Dobrotnik v Ljubljani 10 gld. — M. P. 10 gld.

Za dr. Jegličeve naprave: Dobrotnik v Ljubljani 3 gld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: Dobrotnik v Ljubljani 3 gld.

Za najpotrebniši misijone: Dobrotnik v Ljubljani 20 gld.

Za Don-Boskov misijon v Torinu: M. P. 5 gld.

Za razširjanje sv. vere: M. P. 10 gld.

Za Pariško bratovščino za duše v vicah: M. P. 10 gld.

Za stradajoče kristjane v Tonkinu: M. P. 10 gld.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. J. M. v L.: Prav dobro ste pogodili, — prosim, nadaljevajte; vse je prav tako. Pozdravljeni!